

РЕШЕНИЕ

№ 6439

гр. София, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 05.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1108** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, вх. №4525/07.02.2022г. по описа на съда от К. Т. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, чрез представител по пълномощие адв. И. Д. срещу Министерството на околната среда и водите, с която са предявени три обективно съединени осъдителни иски за присъждане на обезщетение за имуществени вреди:

1. на основание чл.104,ал.1,във вр. чл.121,ал.1,т.3 от Закона за държавния служител/ЗДСл/, в размер на 9402.00 лева, причинени от издаването на отменената заповед № 810/23.07.2020 г. на министъра на околната среда и водите, с която е прекратено служебното правоотношение между ищеца и ответника, представляващо шесткратен размер на основната заплата, определен към момента на признаването на уволнението за незаконно (1567 лева), заедно със законната лихва върху главницата, считано от 21.12.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.;
2. на основание чл.122,ал.3 във вр. с ал.1 от ЗДСл., в размер на 783.50лв., причинени от недопускане на ищеца да изпълнява длъжността ,на която е възстановен за периода от 29.12.2021г. до 13.01.2022г.,ведно със законната лихва върху сумата 783.50 лв. , считано от датата на завеждане на иска -07.02.2022г.до окончателното й изплащане ;
- 3.на основание чл. 61, ал. 2 и ал.3 във връзка с чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл., в размер на 2898.95лева, причинени от неизползван платен годишен отпуск за периодите от 23.07.2020г. до 07.07.2021г. и от 23.08.2021г. до 13.01.2021г., ведно със законната

лихва върху сумата, считано от датата на завеждане на иска до окончателното изплащане на задължението.

Ищецът, редовно призван, не явява в проведените открити съдебни заседания. Представява се от адв. Д., надлежно упълномощен. Пълномощникът поддържа исковата молба. Претендира присъждане на разноски. Представя списък на разноските по чл. 80 ГПК (л. 117).

Ответникът – Министерство на околната среда и водите/МОСВ/, е получил препис от исковата молба и в законоустановения срок е депозирал отговор на исковата молба от 16.03.2022 г., с който оспорва като неоснователни и недоказани исковете - предмет на настоящото производство.

Ответникът, редовно призван, се представлява в открито съдебно заседание от юрисконсулт К., който оспорва исковата молба и поддържа депозирания отговор на исковата молба и доводите изложени със становище от 21.04.2022г. Заявява възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение. Претендира присъждане на разноски.

Прокуратурата на Република България изразява становище за недоказаност по размер на предявените искове.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба и отговора на исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № РД-449/16.06.2020г. на министъра на околната среда и водите ищецът П., на основание чл.82,ал.1 от ЗДСл. е преназначен на длъжността „главен експерт“ в дирекция „Стопанска дейност и човешки ресурси“ МОСВ за неопределен срок, считано от 16.06.2020г. Служебното правоотношение между К. Т. П., заемал длъжността „главен експерт“ ,в дирекция “Стопанска дейност и човешки ресурси“ в МОСВ и МОСВ е прекратено със заповед № 810 / 23.07.2020 г. на министъра на околната среда и водите, считано от датата на връчване на заповедта-23.07.2020г./л.84/. Същият индивидуален административен акт е отменен с влязло в сила на 21.12.2021 г. решение №2574/19.04.2021г. на АССГ, II отд., 39 състав, постановено по адм. дело № 7619 по описа на АССГ за 2020 г.

Със заявление, вх. № 11-00-334 / 29.12.2021 г. (л. 19 и л.20) ищецът е поискал да бъде възстановен на заеманата преди незаконното прекратяване на служебното му правоотношение длъжност.

Със заповед № 18 / 12.01.2022 г. на министъра на околната среда и водите ищецът е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност -главен експерт в дирекция „Стопанска дейност и човешки ресурси“ МОСВ, считано от датата на връчване на заповедта -13.01.2022г, като му е определена основна месечна заплата 1567лева.

С заповед №19, от същата дата служебното правоотношение на ищеца отново е било прекратено, на основание чл.107,ал.1, т.5 от ЗДСл. от органа по назначаване, считано от 13.01.2022г. Индивидуалният административен акт е отменен с влязло в сила на 16.04.2022 г. решение №2126/30.03.2022г. на АССГ, II отд., 41 състав, постановено по адм. дело № 775 по описа на АССГ за 2022 г.

Според отразяванията на стр. 7 от служебната книжка на ищеца за периода 16.06.2020 г. – 23.07.2020 г. основната заплата на ищеца е в месечен размер от 1567,00 лева.

Видно от разпореждане №214-00-18910-1 от 07.08.2020г.на ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ С.-град на ищеца е отпуснато парично

обезщетение за безработица /ПОБ/,считано от 23.07.2020г. до 27.07.2021г., в размер на 71.84лева дневно/л.99/.

Видно от разпореждане № 214-00-18910-2 от 27.07.2021г.на ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ С.-град е прекратено изплащането на отпуснатото ПОБ ,считано от 07.07.2021г.,поради започване от ищеца на трудова дейност/л.100/.

Служебната книжка на ищеца не съдържа отразяване последния да е престирирал труд по правоотношение с правно основание ЗДСл след датата на издаване на заповед № 810 / 23.07.2020 г. на министъра на околната среда и водите.

Според отразяванията от трудовата книжка на ищеца на стр. 23 същият е работил по трудово правоотношение за периода 07.07.2021г. до 23.08.2021г. като „главен специалист“ в Агенцията по вписванията с месечно възнаграждение 1526 лева.

Установява се от приетата по делото като доказателство справка за изплатени на ищеца обезщетения за безработица, на основание чл.54б,ал.1 от Кодекса за социално осигуряване, че за периода 23.07.2020г.-06.07.2021г. му е изплатено обезщетение, в размер на 17.002.38 лева.

От фиш за месец август 2020г. се установява, че на ищеца след прекратяване на служебното правоотношение със заповед № 810/23.07.2020г., на основание чл.61 от ЗДСл., е изплатена сума, в размер на 2106,39 лв. за общо 28 дни, неизползван годишен отпуск от които 10 работни дни за 2019г. и 18 работни дни за 2020 г.

По делото е приета съдебно-счетоводна експертиза, не оспорена от страните от заключението на която се установява следното:

Размерът на обезщетението на ищеца по чл.104,ал.1 ЗДСл. е 9402.00лв/бм. x 1567.00лв./

Размерът на обезщетението претендирано на основание чл.122,ал.3 от ЗДСл. за периода 28.12.2021г. до 13.01.2022г. ,за 10 работни дни е в размер на 783,50лв.

Размерът на обезщетението ,претендирано на основание чл.61, ЗДСл. за периодите от 23.07.2020г. до 07.07.2021г. и от 23.08.21г. до 13.01.2022г. е в размер на 2 725,20лв.

Съдът кредитира заключението на експертизата като компетентно и обективно дадено.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Предявените от ищеца три обективно съединени иски за причинени имуществени вреди са процесуално допустими.

1. Предявеният главен иск е с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл .

Съгласно нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл, държавният служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното правоотношение. Нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл не съдържа указания относно размера на обезщетението, което служителят има право да иска, когато прекратяването на служебното му правоотношение бъде признато за незаконно. Размерът се определя съобразно разпоредбата на чл. 104, ал. 1 ЗДСл - „когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в

заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.” Следователно размерът, до който може да се претендира обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл, в случая е за цялото време, през което ищеца не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца, като базата на изчислението е основната заплата на държавния служител към момента на признаването на уволнението за незаконно.

По делото се установи, че заповедта за уволнение на ищеца е отменена с влязло в сила съдебно решение, а и този факт не е спорен между страните.

Установи се, че за период от шест месеца след прекратяване на служебното му правоотношение (24.07.2020г. – 24.01.2021 г.) ищецът не е престираал труд по служебно или трудово правоотношение, като доказаният по делото факт, че за същия период той е получавал обезщетение за безработица, е ирелевантен, доколкото той не е предвиден в хипотезата на правната норма на чл. 104 ал. 1 ЗДСл като ограничаващ правото на обезщетение при незаконно уволнение.

Предвид изложеното ответникът дължи на ищеца обезщетение в шесткратния размер на основна заплата за заеманата от него длъжност към момента на признаване на уволнението му за незаконно (21.12.2021 г.). Поради това този предявен главен иск като основателен и доказан следва да бъде уважен за целия предявен от ищеца размер. Предвид изхода на делото по главния иск, като основателен следва да бъде уважен и акцесорният такъв за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата, на която обезщетението е могло да бъде претендирано – на 21.12.2021 г. (когато уволнението е признато за незаконно с влязъл в сила съдебен акт) до окончателното изплащане на задължението.

2. От ищеца се претендира, сума в размер на 783.50 лв., съставляваща обезщетение за недопускане до работно място за периода от 29.12.2021г. до 13.01.2022г. (десет работни дни), на основание чл.122,ал.3 във вр. с ал.1 от ЗДСл., ведно със законната лихва върху главницата 783.50лв.,считано от датата на завеждане на иска -07.02.2022г.до окончателното й изплащане.

Хипотезата на чл. 122, ал. 3 от ЗДСл не съдържа изискване служителят да не е работил по друго правоотношение за периода на недопускането му до работа, за да се дължи обезщетение. Обезщетението по чл. 122, ал. 3 от ЗДСЛ цели санкциониране на държавната администрация за нейното бездействие, да изпълни задължителното за администрацията съдебно решение, изразяващо се в недопускане на работа на служител, чието прекратяване на служебното правоотношение е отменено с влязло в сила решение. В този смисъл са мотивите на Тълкувателно постановление № 2 /19.05.2015г.на Върховния касационен съд по т.д. №2/2014т на ОСГК и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд .

Установи се по делото, че ищецът П. се е явил на работното си място на 29.12.2021 г. /л. 19 и сл./ и е подал заявление за възстановяване на заемана преди уволнението длъжност. Видно от заповед № 18/12.01.2022 г. /л. 50/ К. Т. П. е бил допуснат на работа едва на 13.01.2021 г. Тоест на ищеца е дължимо обезщетение, в размер на основната месечна заплата, пропорционално на работните дни през 2021г. и 2022г.,а именно: 29, 30 и 31. 12.2021г. и 04, 05, 06, 07, 08, 11 и 12.01.2022г.,в които не е бил допуснат до работа.

Размерът на дължимото обезщетение, съдът определя, съобразно заключението на вещото лице, в размер на сумата от 783.50 лв.,който размер се претендира и от ищеца. Предвид изхода на делото по този главен иск, като основателен следва да бъде уважен

и акцесорният такъв за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 783.50 лв., считано от датата на завеждане на исковата молба -07.02.2022г. до окончателното изплащане на задължението.

3. На основание чл. 61, ал. 2 и 3 във връзка с чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл от ищеца се претендира сума в размер на 2898.95 лева за неползван от същия платен годишен отпуск за периодите от 23.07.2020г. /датата на незаконното му уволнение/ до 07.07.2021г. и от 23.08.2021г. до 13.01.2021г. /когато отново е било прекратено служебното му правоотношение/, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на завеждане на иска до окончателното изплащане на задължението.

Съдът намира този иск за изцяло основателен. В настоящият случай приложение следва на намери чл. 7, параграф 1 и 2 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 г. относно някои аспекти на организацията на работното време. Приложение следва да намери и задължителното за съда тълкуване на разпоредбите на Директивата дадено в Решение на СЕС по съединени дела С-762/2018 и С-37/2019 г. В решението на СЕС ясно е посочено, че Член 7, параграф 1 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, няма право на платен годишен отпуск за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа, поради това че през този период не е полагал действително труд за работодателя.

Член 7, параграф 2 от Директива 2003/88 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която при последващо прекратяване на трудовото правоотношение — след като работникът е бил уволнен незаконно, а по-късно възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, този работник няма право на парично обезщетение за неизползания платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа.

При горното тълкуване съдът намира иска предявен от страна на К. Т. П. на основание чл. 61, ал. 2 и 3 вр. чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДС за основателен. В чл. 61, ал. 2 от ЗДС ясно е посочено, че при прекратяване на служебното правоотношение държавният служител има право на парично обезщетение за неизползания платен годишен отпуск. Съгласно чл. 61, ал. 3 от ЗДС размерът на паричното обезщетение по ал. 2 се определя съобразно размера на основната заплата, определена на държавния служител, към датата на прекратяване на служебното правоотношение. В случая размерът е 1567 лева. Относно броя на дните на отпуска, за които се дължи обезщетение, и размера на обезщетението съдът кредитира заключението на вещото лице и определя обезщетение общо в размер на 2 725.20 лева. За разликата над този размер, искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

Частичната основателност на този главен иск за обезщетение на имуществени вреди обуславя основателността и на акцесорната претенция на ищеца за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 2725.20 лева, считано от датата на предявяване на иска в съда (7.02.2022 г.) до окончателното изплащане на задължението.

По разноските:

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК във вр. чл.144 АПК съдът следва да се произнесе по претенцията на страните за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено го лишава от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

Ищецът претендира (съобразно представения списък по чл. 80 ГПК л.117) присъждане на разноски в общ размер от 1300,00 лева, в т.ч.400 лева за възнаграждение на вещо лице по СИЕ и 900,00 лева – адвокатско възнаграждение по приложения договор за правна защита и съдействие от 07.02.2022 г. (л. 22), срещу която претенция ответникът своевременно е заявил възражение за прекомерност. В същия договор е удостоверено, че договореното възнаграждение в размер 900лв. е изплатено в брой от ищеца при подписването му. Делото е с материален интерес по смисъла на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. При приложение на нормата на чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният размер на адвокатското възнаграждение е 984,00 лева. Договореният и заплатен от ищеца адвокатски хонорар е в размера по Наредба № 1. Не се споделят възраженията за прекомерност на адвокатското възнаграждение, с оглед броя на предявените иски и фактическата и правна сложност на делото.

При материален интерес от 13084, 45 лв., съдът уважи исковете в общ размер на 12910, 70 лв. Претендираните от ищеца разноски са в размер на 1300 лв. Съразмерно на ищеца се дължат разноски в размер на 1282.74лв.

Ответника има право на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Изчислено съгласно правилото на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, при съобразяване на фактическата и правна сложност на делото, съразмерно с отхвърлената част от предявения иск, това възнаграждение следва да бъде в размер на 1,34 лв. След извършено прихващане съдът намира, че следва да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 1281, 40 лв.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерство на околната среда и водите да заплати на К. Т. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1 сумата 9402,00 (девет хиляди четиристотин и два) лева, на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител, представляваща обезщетение за период от 6 месеца от 24.07.2020г. – 24.01.2021 г., както и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 9402,00 лева, считано от 21.12.2021 г. до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА Министерство на околната среда и водите да заплати на К. Т. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1 сумата 783,50 (седемстотин осемдесет и три лева и 50 ст.) лева, на основание чл. 122, ал. 3 от Закона за държавния служител, представляваща обезщетение за недопускане до работно място за периода от 29.12.2021г. до 13.01.2022г. ,както и обезщетение за забава в

размер на законната лихва върху главницата от 783,50 лева, считано от 07.02.2022 г. до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА Министерство на околната среда и водите да заплати на К. Т. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1 сумата 2725,20 (две хиляди седемстотин двадесет и пет лева и 20 ст.) лева на основание чл. 61, ал. 2 от Закона за държавния служител, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периодите от 23.07.2020г. до 07.07.2021г. и от 23.08.2021г. до 13.01.2021г. както и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 2725,20 лева, считано от 07.02.2022 г. до окончателното изплащане на задължението, като ОТХВЪРЛЯ иска над уважения размер от 2725,20 лв. до пълния предявен размер от 2898,95 лева и за периодите от 23.07.2020г. до 07.07.2021г. и от 23.08.2021г. до 13.01.2021г., ведно със законната лихва ,считано от дата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Министерство на околната среда и водите да заплати на К. Т. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1 сумата от 1281,40 (хиляда двеста осемдесет и един лева и 40 ст.) лева - разноски в производството изчислени по компенсация.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: